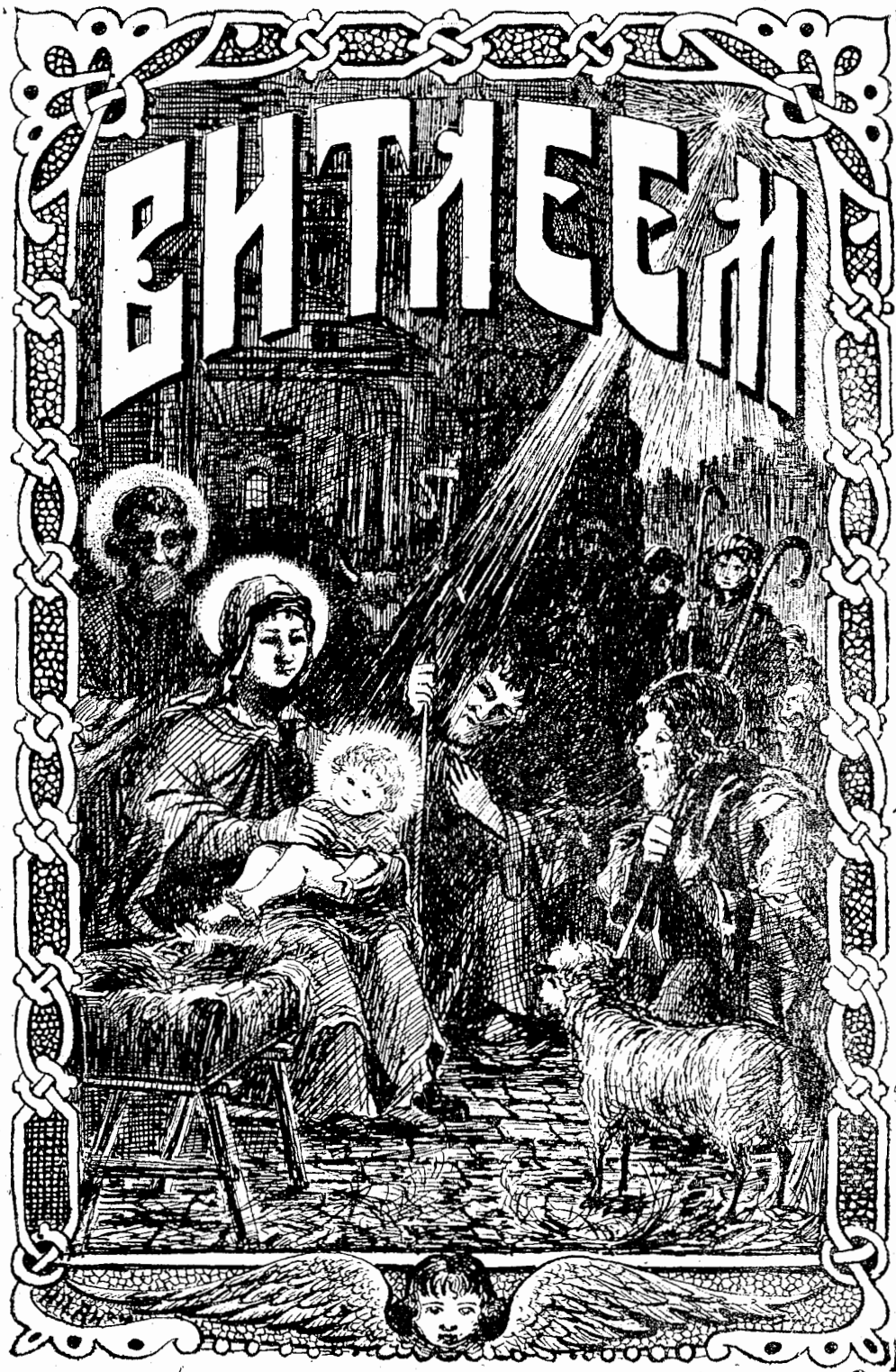

Един брой 4 лева.

Има 31 ден. Денът е равен с нощта.

н.ст.			ст. ст.	
1	ч.	св. в. м. Памфил и др.	16	Ж
2	п.	Тодор Тирон	17	
3	с.	св. Лев п. Римски	18	
4	н.	2. † св. Григорий	19	
5	п.	прп. Лев Катански	20	В
6	в.	св. м. Евгения	21	
7	с.	св. м-к Поликарп	22	
8	ч.	Поликарп Смирн.	23	
9	п.	Намир, глав. Иоана кржтит.	24	
10	с.	Тарасий Цариградски	25	
11	н.	3. † Кржстопоклонна	26	
12	п.	прп. Прокопия и Тит.	27	М
13	в.	прп. Василий	28	
14	с.	препод. Евдокия	1	
15	ч.	св. м-к Теодот	2	
16	п.	св. Евстатий	3	
17	с.	препод. Герасим	4	
18	н.	4. † св. Ив. Лествичник	5	
19	п.	св. 42. мжч. Амор	6	М
20	в.	св. в-к Василий	7	
21	с.	препод. Теофилакт	8	
22	ч.	* св. 40 мжченици (Младенци)	9	
23	п.	м-к Кодрат	10	
24	с.	Софрони п. Ерусал	11	
25	н.	5. † Пр. Мария Египетска	12	
26	п.	Прен. пощ. на п. Н.	13	
27	в.	прп. Венедикт	14	
28	с.	м-к Агапий	15	
29	ч.	м-к Савин и Папий	16	
30	п.	прп. Алекси человек Божи	17	
31	с.	св. Кирил Иер. (Лазаров.-ден)	18	

Блажени милостивите, защото те помилвани
ше бждат! Гл. 5 ст. 7 Матей.

Година I.

Февруарий 1923 год.

Книжка II.

Чутата доброта.

Просякът:

Сжжалете мене — бедни,
Идат дните ми последни, —
Без очи сжм ази — сляп, —
Нямам свой, завивка, хляб!

Грозни, черни дни усилни
С злополуки изобилни,
Вижте още сжм и хром, —
Днес бордей е моят дом!..

От сжрдце ме сжжалете,
Нещичко ми подарете,
Милост! Скржб да се скрати, —
Бог за туй ще ви плати!

Момченцето:

Хайде златна, мила мамо,
Да отидеме виж тамо
Дето оня просяк клет
Тжй отпаднал е и блед!

Днес в неволя е голяма:
Мамо, на, очи той няма,
Ах, горкия тжне в мрак, —
Виж, с отрязан той е крак!

Мен пари ми даде татко
За симидче топло, сладко;
Аз ще дам парите днес
На човека тжй злочест!

Майката:

Дай ги, дай ги, мили сине,
Че човека страда, гине
Без очи си сред света
И в неволя, нищета!

Момченцето:

На ти, дядо, тез пари,
Тях ми татко подари,
Аз ще мина без симид
Стига ти да бждеш сит!

Болката ти на сжрдце
Виждам в твоето лице —
В него ясно виждам аз,
Как ти страдаш тоя час!

Може би и ти си бил
Тук щастлив, о, дядо мил,
Но зла орис после теб
Те направи хром и слеп!

Просякжт:

Аз не виждам ти лицето,
По душата, по сжрдцето
Виждам твойта красота
И безмерна доброта!

Ти си слжнце, що огрява —
Нека Бог ти здраве дава,
Да премахваш скржб, злини
И да струваш добрини!

Л. Бобевски.

Сретение Господне.

На 15 февруарий всяка година се празнува празника „Сретение Господне“.

За този празник ще разкажем на малките си читатели защо се празнува и казва „Сретение Господне“.

От името на празника — „Сретение Господне“ се разбира, че някой е срещнал Господа. Но кой е той и кога е срещнал Господа, мнозина, особено нашите малки читатели, не знаят.

Слушайте, милички, ще ви разкажем това!

В градът Иерусалим живеел един добър, праведен и благочестив човек на име Симеон. Този човек обичал Бога от все сърдце и се стараел да изпълнява във всичко и навсякжде Неговите заповеди. Не пропускал случай да не помогне на бедни, сираци, вдовици и други западнали хора. Всеки празничен ден ходел на молитва в храма и четел с най-голямо внимание черковните книги и тия на пророците — хора, които много години преди него били учили човешките на добро и говорили за Бога и Спасителя, когото Бог обещал на Адама и Ева да изпрати на земята, за да избави човешките от злото.

С каква голяма радост четел той тия редове в книгите, в които се говорело за обещания Спасител, но се усъмнил дали някога ще стане това. Зарад това негово съмнение, му било открито от Бога, че той няма да умре, догдето не види Спасителя дошел на земята.

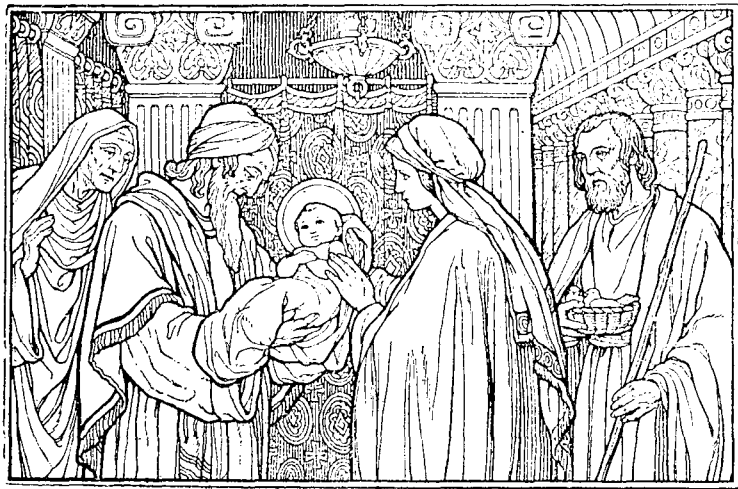
Праведния и благочестив Симеон бил вече много стар, когато във Витлеем с облекчение се носели думите от уста в уста: „Слава Богу, Спасителя дойде“,

без той да знае това. Но на четирдесетия ден, от как изгряла звездата над Витлеем и се разнесли тия думи от кжша в кжша, нему било внушено от Бога да отиде в храма.

Престарелия, праведен и благочестив Симеон, отишел в храма.

Когато вече праведния Симеон бил в храма, в него влезли Дева Мария и Иосиф с Исуса на ржце. Според еврейските обичаи, те трябвало на четирдесетия ден от рождението му да го представят пред Бога и принесат в храма жертва две гжлжбчета или две гургулички. Щом праведния и благочестив Симеон забележил влизането на Иосифа и Дева Мария, притекал се на среща им и поел Исуса от тях в ржцете си, вперил очите си в Него, благословил Бога и казал:

„Сега ще отпуснеш слугата си, Господи, според думите Си, с мир; защото видяха очите ми твоего спасение, което си приготвил пред лицето на всичките народи“. (Евангелие от Лука, глава 2, стихове 29 до 32).

В това време, когато праведния Симеон джржал Исуса на ржце и говорел, пристжпила кжм него и една благочестива жена, пророчица-Ана, която осемдесет и четири год. с пост и молитви служила Богу в храма. И тя като видяла Исуса, почнала да славослави Бога и да говори за младенца на всичките, които чакали Спасителя.

Скъпоценното наследство на една вдовица.

Една бедна жена лежала болна и смъртна била не далеч от нея. Тази жена била вдовица и всичкото време на вдовството си прекарвала в молитви и сжлзи. Сега настъпил часа да се раздели с света. Около постелката ѝ вече стояли вжзрастните ѝ деца, които гледали на умиращата си майка с очи пжлни от любов. Като сжбрала последните си сили, тя още веднаж се повдигнала и, гледайки на децата сжс сияюща радост, казала: „деца, аз ви оставям голямо сжкровище.“ Децата погледнали с очудване на майка си и казали: „мила майко, как е вжзможно това? Нима е имало някога вдовица по-бедна от тебе?“—Така е, мои деца,—отговорила майката,—но все пак аз ви оставям голямо сжкровище, което ще ви донесе благословение: погледнете! С тези думи тя им подала Библията, която лежала при нея под вжзглавницата ѝ, и пак казала: „знайте, деца, че няма ни едно листо в тази книга, което да не е оросено от моите сжлзи; ето това е сжкровището, което ви оставям: Изпжлнявайте всичко, което е написано в нея, — и вие ще бждете щастливи.“

Децата с благоговение приели последния подаржк от майка си. Те се стараели да изпжлняват всичко, което изисква от нас словото Божие и били благочестиви, добри и щастливи. На всички казвали, че Библията е сжкровище, което няма цена на земята.

Пр. Свещ. В. Липчев.

Братоубийство.

Адам и Ева имали два сина, Каин и Авел. Каин се занимавал с обработване на земята, а Авел бил овчар. Макар и братя, те никак не си приличали. Каин бил зъл, с лошо сърдце, а Авел — кротък и добър.

Един ден Авел помолил брат си Каина да принесат на Бога жертва. Каин, макар и да нямал това желание, се съгласил. Излезли на открито място, изградили жертвеници и принесли жертва. Каин — от плодовете, които бил произвел, а Авел — едно от първородените му агнета.

Бог знаейки, кой с какво сърдце му принасял жертвата си, приел тая на Авела, а Каиновата не приел. И двамата братя разбрали това по пушека на жертвите си. Пушека на Авеловата жертва отивал право нагоре, а на Каиновата — се разтилял по земята.

Каин, като разбрал това, не потърсил причините в себе си, в своето лошо сърдце, а се озлобил против брат си. Без да му мисли много, много, грабнал дърво и убил Авела — едничкия си брат.

„Каине, где е брат ти Авел?“ го попитал Бог, когато Каин се връщал към дома си. Каин, като мислел, че никой не го виждал, когато убил брата си, както сега мнозина мислят, когато вършат лошо, рекол да скрие истината и от Бога, та отговорил: „Не зная, пазач ли съм аз на брата си?“

„Не крий! Аз всичко зная! Братовата ти кръв, която проля, вика към мене. Ето защо, проклет да си на земята, която прие братовата ти кръв от ръцете ти!“

Каин много се засрашил от това изобличение на Бога. Като крадец се промъкнал до бащиния си дом колкото да извика жена си и заедно с нея се махнал от околността, в която бил пролял кръвта на брата си.

БРАТЧЕ И СЕСТРИЧЕ.

Стефчо и Анка, братче и сестриче, останаха самички в къщи. И братчето каза на сестричето:

— Хайде да потърсим нящо сладичко из къщи и да си похапнем.

— Ако ти ме заведеш в такова място, където никой няма да ни види, ще дойда с тебе, отговори Анка.

— Да отидем в килера: там ще намерим нящо хубавичко и никой не ще ни види.

— Не, Стефчо, там може да ни види сжседа, който реже дърва на двора.

— Тогава да идем в кухнята, уговаряше Стефчо сестра си: — там има цяло гжрне с мед и ще си намажем по едно голямо пжрче хляб.

— В кухнята ще ни види сжседката, тя наистина сега стои до прозореца и преде.

— Ех, колко си страхлива, Аничка, каза малкия лалкомчо; — да идем, ако е така, в избата да ядем ябълки, там вече никой не ще ни види.

— Ах, мили Стефчо, нима ти мислиш, че в избата никой няма да ни види? . . . Нима ти не знаеш, че Този, който вижда през стените, вижда и в тъмно и от Него нищо неможе да се скрие? — Стефчо се уплаши.

— Наистина е така, сестричке, каза той: Бог вижда и там, гдето човешкото око нищо не вижда; а при това нито самички, нито в тъмнина трябва да вършим такива неща, които не бихме посмяли да извършим пред другите и при светлина.

Пр. Свещ. В. Липчев,

Мисли за нещастните.

Стихотворение в проза).

Студено. Вятър духа, сняг вали.

Детенце мило! В тия дни смисли за тези, кои са сиромаси, голи и всякакви търният беци и неволи. У вази в собата гори огън, излезели на улицата вжн, ти с топли дрехи си добре увито. Ти сявга си нахранено и сито; кога си гладно, нивга, нивга, теб не казва твойта майка: „няма хляб!“ Но има като теб дечица мили, които в стая гола са се свили: огнец те нямат дето да прострат ръчичките си и да се стоплят. В закнижения прозорец вятър духа немилостиво, и в стаята глуха от всичките страни нахлува студ. Замръзнали по майчиний си skut, със сълзи на очите, се вжвират и в дрешките си скжсани примират.

Детенце мило! Няма час кога да не вжздиша майка им с тжга. И колко пжти гладни ги преспива, а после там очите си закрива и плаче до студеното легло над своето и тяхното тегло!

Детенце мило! В тия дни студени не сецаши ли ти скржб и сжжаление, кога на ум ти дойде, че деца кат тебе има с милички лица, които в студа мржзнат и треперят, и нямат сявга хлябец да вечерят? Не чуеш ли в сжрдце си глас да шепне ясно в тоя час, че тез дечица твои са братчета? Чуй тоя глас! Кжм участва им клетата ти милостиво всякога бжди. Кога ти казват сладки хорати и майка ти, баща ти те милват; кога в стаята топла те целуват, за тез братченца клетки им спомни, кои треперят в тия зимни дни. Спомни, че има някъде вдовица, коя глудува със своите дечица; бащи, кои без работа седят и нямат в кжщи хляб да донесат; за всички гладни, голи, болни, бедни, които нямат кой да ги погледне!

К. Величков.

Бурканчето с мед.

Един свещеник влезал в сладкарницата на един свой приятел, за да го види как е и какво прави. Приятеля му, сладкарин, зарадван твърде много, че го посетил многоуважавания от него свещеник, подарил му едно бурканче с мед. Снял го от полицата, обрисал го добре и го отворил, за да го покаже на свещеника. Но щом го отворил, рояк мухи вржлетели върху меда. Сладкарина взел ветрило да ги пропжди. Като замахнал с него над бурканчето, ония от мухите, които били накацали само по устието му, хвържнали, а тия, които били вече накацали по меда, не могли, а още повече потънали в него.

Свещеника се замислил и въздъхнал. Приятеля му го запитал: „Защо Отче се замисли и въздъхна?“

„Като видях станалото, отговорил той, изведнаж ми мина през ума онова, което сме ние — човеците.

Бурканчето взех за света, а меда — сладостите и удоволствията в него. Мухите, това сме ние хората.

Тези, които се бяха спрели над устието на бурканчето, приличат на умните хора, които се въздържат в своите желания, не бързат като глупавите подир удоволствията, а се ограничават в приличното. Мухите, които останаха в бурканчето, приличат на тия хора, които оставят свободни своите желания и бързат да вкусат всички удоволствия и сладости в света.

Когато ангела на смъртта, махайки криле, ще обиколи бързо над земята, хората, спрели се по устието на този свят, ще отхвържат лесно към небесното царство, а тия що са плувнали по удоволствията в него, ще потънат и там ще загинат“.

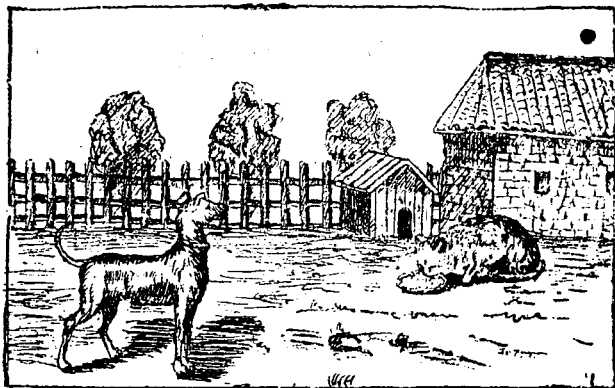
И. Ш.

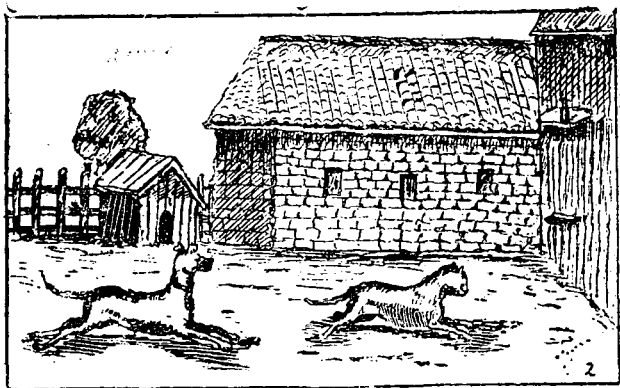
Който копае яма другиму, сам пада в нея.

(Приказка без думи).

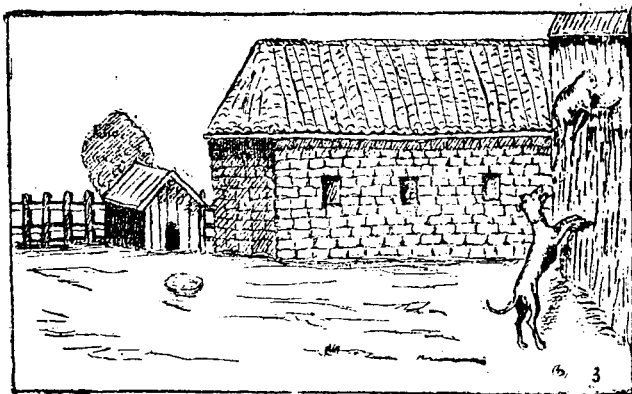
I.

II.

III.

IV.

Малки читателчета, по горните картинки напишете разказче с заглавие: **„Който копае яма другиму, сам пада в нея“**.

Написаното разказче ни изпратете до 15 март т. г.

За най-хубаво написаното разказче сме определили награда книгата **„Полски цветя“** (Песни за деца). от Л. Бобевски.

Името на получилия наградата ще отпечатаме в IV книжка на **„Витлеем“**.

Детска молитва.

Мама е перачка,
С труд ни препитава
И усърдно тя ни
Възпитание дава

От простуда
Легна на постеля,
Охка тя горката
Веч от неделя.

Без баща сме ние —
Само с майка мила...
Господи, смили се —
Дай ѝ здраве, сила!...

Л. Бобевски.

I.

Детска забава за сирачетата във Варна.

Сирачетата са нещастни деца, останали без баща или майка. Такива деца се срещат на всякъде. Поради войните сирачетата станаха твърде много у нас. Те са нещастни, защото са лишени от най-скъпото за детето — бащински грижи и майчински милувки. Най-тежко е положението на кржглите сирачета, които са останали и без баща и без майка. Добрите хора винаги се грижат за такива нещастни деца. В по-големите градове, някои от сирачетата се прибират и настаняват на едно, в приюти, наричани сиропиталища, гдето ги хранят и отгледват.

Такива сиропиталища има и в гр. Варна. Те са две. В тях се гледат около сто сирачета. Много грижи се полагат от милостиви хора за тези деца. Тази година на Коледа на всички се ошиха и раздадоха нови, долни дрешки. Такива дрешки се дадоха и на други двесте сирачета — ученици, които живеят при свои роднини и са прилежни и добри деца. Дрешките на всички сирачета се раздадоха в основното училище „Св. Климент“ — в присъствието на техните учители. При раздаването на дрешките присъствуваха и дядо владика, който

каза на децата хубави и назидателни думи. Децата получаваха своя подарък, целуваха ръка на дядо владика и радостни си отиваха в домовете.

За всички тези сирачета се уредиха и две детски забави с коледно дърво на втория ден на Рождество Христово и Василев ден. Няколко години вече има откато се уреждат на тези дни в гр. Варна такива забави. Те са голяма радост за децата. Тази година забавите бяха много интересни. Коледното дърво беше украсено с разнообразни и хубави играчки. Отначало се представи една жива картина на Рождество Христово. Хубави песни се изпяха от двете детски музикални китки в града. Представиха се и някои детски сценки. Също и една коледна, детска пиеса „Гриша“. Множество декламации се заредиха от деца-ученици. Хубави неща се изпълниха от деца и на пиано.

Всичко това много радваше и малки и големи, но най-радостни и доволни останаха сирачетата. За тях добри християни не престават да се грижат, та да отраснат и станат добри и полезни граждани на отечеството ни.

Как по-заможните деца трябва да помагат на бедните си другарчета?

Пример за това ни се сочи от основното училище „Св. Наум“ в гр. Варна. При туй училище за подпомагане бедните ученици се основа специален фонд на името на добрия наш духовен баща — Митрополит Симеон. За този фонд дават своята помощ всички по-заможни деца. Като членове на фонда те дават и доброволни пожертвувания. За фонда жертвуват и мнозина добри варненски граждани. От събраните суми се купуват всяка година дрешки и учебни пособия на крайно бедните ученици и сирачета.

Но по-заможните деца привличат и родителите си, за да се помага на бедните им другарчета. Тази година на Коледа, ето какво стана. Родителите на тези деца се поканиха да помогнат с нещо за Коледа на бедните ученици и сирачета, на брой 24. Родителите с готовност се отзоваха на поканата и купиха разни продукти за ядене, които донесоха в училището. Събрали бяха доста неща. На всяко бедно дете се даде по 1½ кгр. свинско месо или по една кокошка, 3 кгр. картофи, 1 кгр. брашно, 1 бял хляб, ½ кгр. ориз, ½ кгр. захар и по едно-две яйца. От тези продукти, в къщата на всяко дете е могало да се приготи добър обяд, за да се нахранят всички в семейството на Рождество Христово. Така радостни и доволни са посрещнали децата с домашните си великия и светал празник.

Освен това, на първия ден на Коледа, в 3 часа подир обяд, всички деца, и бедни и богати, бяха се събрали в училището на забава. Там бяха и техните учители и родители. Пригответо беше Коледно дърво, украсено с разни подаръци. Децата пяха, декламираха и весело и забавно играха около Коледното дърво. Забавата продължи до стъмване вечерта. На всички деца се раздадоха сладкиши. На по-бедните се дадоха и някои дрешки. Всички останаха извънредно радостни и доволни. Това бе едно рядко и мило детско праздненство.

Колко е добре, при всеки по-голям празник, по-богатите деца от училищата да си спомнят за своите бедни другарчета и да си помагат едни други! Няма нищо по-трогателно и мило от туй, още от малки децата да се приучват да се обичат и подкрепят като братчета и сестричета. С това те ще бждат и от Бога обичани и от родителите си възхвалявани и всеки ще им се радва, а когато порастнат, от тях народа и отечеството ни ще видат голяма полза.

Децата, подражайте примера на варненските си другарчета!

Сжобщава
Архимандрит Михаил.

СКРЪБНА ВЕСТ.

Милото, добро, послушно и трудолюбиво момченце

Венец Попов

роден в с. Мирково (Пирдопско), ученик от I отделение в училището „Св. Наум“ — Варна, след кратко четиридневно боледуване, предаде Богу дух на 9 т. м. в местната болница.

Като абонатче на „Витлеем“ горкичкото, голямо желание имаше, час по-скоро да се научи да го чете самичко, но уви! това не дочака. Витлеемския младенец Исус го повика твърде рано за другарче на добрите деца около Себе си.

До виждане, мило дете, горе на небето!

„ВИТЛЕЕМ“.

Лотария.

За подпомагане крайно бедните ученици и сираци при народното първоначално училище „Св. Наум“ в гр. Варна, е образуван фонд на името на Варненския и Преславски **Митрополит Г. Г. Симеон**, който недавна навърши цели 50 години от служението си като владика.

За да се съберат суми в този фонд и се помогне на крайно бедните ученици и сираци, с разрешението на министерството на търговията, промишлеността и труда — № 246 от 18 януарий т. г.

Комитета на фонда урежда лотария с 10 хиляди билета, по 10 лева единия билет.

От всичките билети 139 билета ще спечелят сумата 25 хиляди лева.

Лотарията ще се тегли на 12 юлий (Петровден) т. год.

Нека, малките читателчета на „Витлеем“, като добри християнчета, подпомогнат крайно бедните си другарчета и сирачета от училището „Св. Наум“, като си купят по едно-две билетчета, които са много красива картина, 26 сантиметра дълга и 17 см. широка.

Понеже едно билетче не се изпраща, а най-малко по десет, тия от вас, които желаят да услужат на това добро дело и могат между другарчетата си да разпродадат поне 10 билетчета, нека пишат, за да им се изпрати цяло кочанче.

Парите за билетчетата ще изпратят с пощенски запис след като ги продадат.

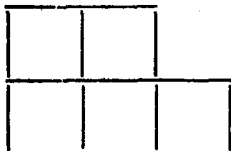
Писмата си и парите ще изпращат на адрес:

До Касиера на фонда
„Митрополит Симеон“ —
училище „Св. Наум“ гр. Варна.

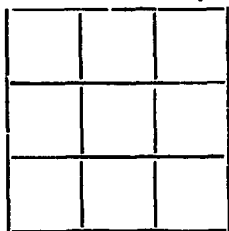
РАЗНИ СРЪЧНОСТИ.

1. С петнадесет кибритени клечици направете 5 равни квадратчета, както е показано на картинката.

Сега от така направените квадратчета махнете 3 клечици, за да останат само 3 равни квадратчета.

2. Пребройте 24 кибритени клечици и направете с тях 9 квадратчета, както е показано на картинката.

Сега махнете 8 клечици, за да останат само 2 квадратчета с различна големина.

3. Задача. Две момченца отишли в гората за гъби. Като си набрали, излезли от гората, седнали на една полянка и почнали да ги броят, за да видят кой колко гъби е набрал.

„Аз имам 16 гъби“, отговорило едното момченце. „Ти колко имаш?“ — попитало другарчето си.

„Ето колко, отговорило то, ако аз бях набрал три пъти повече, от колкото съм набрал сега, щях да имам толкова повече от твоите, колкото са сега по-малко!“

Пресметнете колко гъби е било набрало второто дете!

4. Име съм на жилище и се пише с шест букви, ако разместите петата ми буква с третата, ще стана име на животно. Познайте ме!

о	о	с
---	---	---

к	л	л
---	---	---

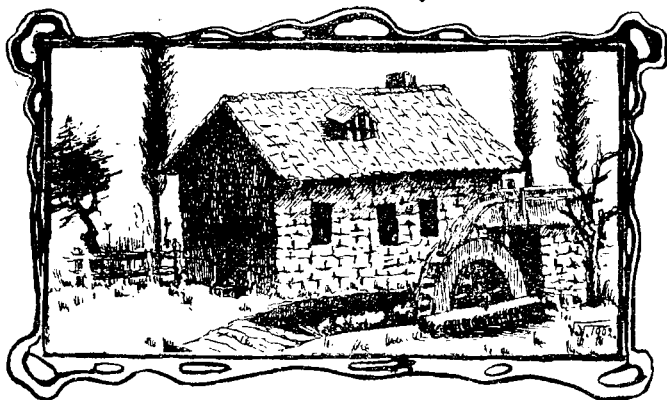
5.

л
м

а
о

Наредете буквите по квадратчета така, щото от ляво към дясно и отгоре надолу да се четат имена.

6.

7. Намерете стопанина на воденицата.

Решения на задачите в I книжка.

1. — римско III с по две клечици всяка линия.

2. — числото 100.

3. Много, много зърна, които едва би се събрали в няколко вагона.

4. Слон — клон.

5. Катерица.

6. Само главата до храстчето от ляво.

КНИГОПИС.

В редакцията на сп. „ВИТЛЕЕМ“ се получиха:

1. **„Полски цветя“** — илюстриран сборник с песни за деца от Люб. Бобевски. Издание — Вл. Митов — Д-во „Куриер“ — Булевард „Дондуков“, 56 — София. Цена 20 лв.
2. **„Сребърни езера“** — Илюстриран сборник с песни за деца от Люб. Бобевски. — Издание — Вл. Митов — Д-во „Куриер“ — Булевард „Дондуков“, 56 — София. Цена 20 лв.
3. **„Педагогическа Практика“** — Месечно списание за основни учители. Год. (III. 1923) кн. I. и II. — Редактор Ан. Борлаков. Годишен абонамент 60 лв. Редакция и администрация в гр. Варна.
4. **„Детска Градина“** Месечно списание за детското възпитание и образование в предучилищната възраст. Год. I (1923) кн. II. Годишен абонамент 50 лв. Белчев 36 — София.
5. **„Стопански преглед и домакинство“**. Месечно илюстрирано списание за стопанство, търговия, обществен живот и книжнина. Год. XI (1923) кн. I. Урежда: А. С. Пенчев — Търново. Год. абонамент 30 лв.
6. **„Духовна искра“**. Урежда Православ. Християнско Братство „Св. Ив. Рилски“ — Кюстендил. год. V. (1923) кн. I. Год. абонам. 5 лв.

П О Щ А

Комитета и редакцията на „Витлеем“ сърдечно благодари на всички благоговейни свещеници и учители, които с готовност пригърнаха каузата на списанието и се нагърбиха с разпространението му между енорияшите и учениците си.

Надяваме се, шото и ония, които, по едни или други причини, не са се отзовали още, ще сторят това след получаването на настоящия брой. На новозаписаните абонати ще се изпратят и двете книжки, от които има достатъчно.

С Великденския брой на „Витлеем“ ще изпратим на всичките си настоятели вестник **„Витлеем“** като притурка на списанието. В него ще поговорим по обширничко за добрите отзиви и насърчения в трудното ни дяло.

От комитета и редакцията.

До

В

„ВИТЛЕЕМ“

религиозно-нравствено списание за деца
ПОЧНА ДА ИЗЛИЗА
от новата 1923 година.

Мило читателче,

Ако обичаш истината, правдата и любовта Христови, ако си добро християнче и ако желаеш доброто на другарчетата си, — препоръчай им да четат списанието „Витлеем“. На бедничките от тях давай твоите книжки да четат, а по-богатичките накарвай да се абонират и сами да го получават. Кажим, че годишния абонамент на списанието е само

— 30 лв. предплатени. —

За тия 30 лв. те и ти ще получите 10 книжки, всеки месец по една. Само през месеците юлий и август „Витлеем“ ще бжде във ваканция, заедно с малките си читатели и читателки, — ученици и ученички.

„Витлеем“ е едничкото списание за деца у нас, което ще ги учи на доброто, истината, правдата и любовта, за които Исус дойде на земята и страда.

Абонати за списанието се записват от всички ваши добри свещенници или направо от редакцията, като се изпратят в нея абонаментните 30 лв. с пощенски запис или с препоръчано писмо, на адрес: **До учителя Мл. Георгиев, редактор на сп. „Витлеем“** в гр. Варна.

На новозаписани абонати се изпращат всички
□ □ □ □ излезли книжки. □ □ □ □